

corpibus tener sed etiā ipam future vite felicitates vix cogitare vix sperare et diligere vixque ingredi patitur et hoc in paucissimis qui ad hoc diuine pietatis adiutorio quod gratia vocatur communiter adiuvantur. Quod si dixerit quod tādū igitur detineri debent a creatore anime humane in corpibus donec perficiantur in eis ista tria videlicet sanctificatio purificatio et exornatio virtutum. Respondi tibi in hoc iam in alijs tractatibus et hic dico tibi quia multi culpa sua hoc est negligentia et desidia non adiuvantur adiutorio antedicto. Multi auertunt se ab huiusmodi adiutorio multi prohibent illud a se ab inmanitate et multitudine offensionū creatoris multi indinō ipsius nobis occulto et de hijs in tractatu de cura et providentia ipsius audies unde tibi merito satisfiat. Interim igitur attende utilitatem mortis in hominibus quam audisti. Cum qua et multe alie sunt suo loco tibi nominande et forsitan numerande. Reminiscere autē eorū que audisti in alijs tractatibus per me qualiter et quod de causa nascuntur homines in multa corruptione et perversitate nature sue. Et hanc corruptionē doctrina christianorum et fides originale peccatum nominat circa quod specialiter datum sibi remedium ponit. Sacramentū regenerationis et renouationis quoniam et ipam hominū corruptionē vetustatem rectissime vocant et de hoc in alijs sufficienter edoctus es. Nec sola utilitas mortis vel sole utilitates eiusdem que reuera magne et multe sunt prohibet vite penitatem ab hominibus hic. Sed et ipsa nature illius infirmitas atque debilitas. Tercia vero causa mortis est in hominibus translatio in alterā vitam que nisi per mortē fieri non potest. Quartā vero causam assignat non immerito sancti et sapientes ipsam creatoris iudiciū. sicut quidā ex eis dixit hoc iudiciū a domino omnī carni et quoniam quidē responsū est hominū rationationi quod optuit. Revertar ad id in quo eram videlicet ad stabilizandā resurrectionē hominū vniuersaliter. Dico igitur quia bonitatis et sapientie creatoris est non solum bona et benefacere sed etiam optima et optime prout vniuscuiusque natura receptibilis seu capax est. Dico etiam quia vita immortalis vnius hominis licet miseria melior est innumerabilibus et infinitis vitis hominū miseris equalis miserie. Quartū vnaqueque sit centū annorum. In vita namque peniti seu immortalis ipsius est inue-

nire non solum vnam vitam centū annorum sed etiam infinitas. Cum igitur hominū homo vive- rit centū annis in tanta miseria et alio- tidem inequali miseria erūt ex necessitate equales illi duo quantum ad vitam. Dico et miseriam de bonitate vel sanctitate nihil loquor hic. Eodem modo si succedat illi mortuo alius equalis vite et miserie inuenietur et iste immortalis equalis illi toto centenario annorum equalis in quantum ad vitam et miseriam ipsius vite. et ita si infiniti succedunt quorum vnusquisque sic centū annorum erit iste immortalis equalis omnibus. Quia igitur neque maiores neque meliores sunt singulim vni succedentes quam si simul sint omnes vel per milia aut centena milia alij alijs succedant. Manifestū est vni hominem immortalem infinitis mortalibus eiusdem valoris in ista miseria equalem esse et nullo modo minorem. Quare manifestū est addita ei gloria felicitatis eterne. de qua dubium esse non potest intelligentibus quoniam eius infinitū efficiat meliorem utpote bonitas cui nulla presentis vite bonitas comparabilis est. Manifestū inquit est vnius soli hominis glorificationē in infinitū meliores esse atque prestantiores omnium mortalium generationibus et etiam durationibus. Multo fortius igitur multitudo glorificationū omnibus generationibus hominū incomparabiliter melior. et multitudo glorificandorum hominū omnibus alijs hominū multitudinibus super omnem cogitatum et compationē precellentiori futura est. Quare si tante generationes hominum facte sunt et tante vite tempora data sunt illis propter bonitatem presentis et mortalis vite atque bonitatem hominum. quam hic obtinet bonitatem dico que est propter gratiam et gloriam. Quotofortius multitudo hominū aliqua glorificanda est propter infinitū et incomparabiliter maiores bonitates glorificationis et glorificationū. Idē est et si equalitas in sanctitate ponatur in eis. Quod si dixerit quod quia si magnitudine bonitatis vite gloriose et glorificandorum hominum attendens creator sapientissimus et optimus noluit eam esse tempore suo et glorificare tunc quosdam ex hominibus cum maior bonitas in multo esse glorificationis omnium hominū quam paucorum. Debit igitur velle glorificationē omnium hominum et ordinare ut esset. Respondi deo in hoc quia si affors et a rebus tamen suis vel inductus creator operaretur prederet ratio cinatio hec aliquatenus. Verū non